

Armosta osallinen

(Apt. 20:32, Hepr. 12:15)

kristitynfoorumi.org - 2012

Luento, Kristus -
päivät, Laukaa
12.8.2012
Juhani Aitomaa

Tutussa raamatun-
kohdassa Snl.4:18
lukee: ”Mutta van-
hurskasten polku on
kuin aamurusko,
joka kirkastuu kir-
kastumistaan sydän-
päivään saakka.”
Joskus nuorempana
saattoi olla ajatusta,
että kun hengellinen
ymmärrys kehittyy
ja uskossa olovuosia
tulee aina lisää, niin
myös elämä helpot-

tuu ja asiat kirkastuvat, selkenevät. Nyt kun uskossa olovuosia on karttunut jo useampia kymmeniä vuosia elämä ei ole tullut helpommaksi ja monet asiat ovat edelleen kirkastumatta. Mutta eihän raamatunpaikka lupaakaan, että elämä ja asiat helpottuvat, vaan että polku kirkastuu. Jeesus on polku, tie – ja Hänen tekonsa kirkastumista tässä painotetaan. Jumalan armo Kristuksessa tulee aina tärkeämmäksi, sitä kokee tarvitsevansa aina enemmän.

Apt.20:32: ”Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsä sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa.”

Hepr.12:15: ”ja pitääkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, 'ettei mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä', ja monet sen kautta tule saastutetuiksi.”

Nämä luennon otsikkoon otetut jakeet kuvaavat sitä, kuinka meillä on sana Jumalan armosta, joka on myös avain Jumalan meille tallettamaan perintöön: iankaikkiseen elämään. Kenenkään ei tule jäädä osattomaksi tästä Jumalan armosta. Ehkä jotkut tuntevat henkilöitä, joista on tullut katkeria Jumalaakin kohtaan, ”miksi Jumala salli tämän”, ”Jumalaa ei ole, koska minulle kävi näin”, jne. Katkeruus voi nousta pintaan, kun omaa elämää ja tilanteita verrataan toisiin ihmisiin. Noilla toisilla näyttää niin paljon paremmalta. Emme aina säästy tällaisilta mietteiltä mutta näin ei tarvitsisi kokea. Jokainen elämä itsessään on omansa, ainutkertainen, huolimatta siitä milta se meistä näyttää tai tuntuu. Jumalan edessä ei lopulta ratkaise millaisen elämän saimme elää maan päällä, vaan se olemmeko ottaneet vastaan sanan Jumalan armosta.

Armo ja teot

Raamatullinen käsitys Jumalan armosta – kuten kaikki muukin Raamatun sanoma – käsitetään ja tulkitaan ihmisten toimesta eri tavoin. Meillä on esim. roomalaiskatolinen näkemys, jossa Jumala antaa armonsä sille, joka yrittää parhaansa – ja tätä mm. Luther ja muut uskonpuhdistajat nousivat vastustamaan. Tässä ajattelussa armo on kyky tehdä oikein ja siten miellyttää Jumalaa. Tätä harjoitetaan hyvin teoin, pyhiinvaelluksin, ym. toimin, joista sitten saadaan vähän niin kuin pyhityspisteitä hengelliseen edistymiseen ja Jumalan armon lisääntyvään omistamiseen. Eräs katolinen nettisivusto muotoilee asian: ”useat protestantit uskovat, että Jumalan armo on itsessään niin tehokas ja riittoisa, ettei sitä voi vastustaa eikä sen kanssa voi tehdä yhteistyötä.” Eli kääntäen: katolinen näkemys tarkoittaa, että Jumalan armo itsessään ei ole niin tehokas ja täydellinen etteikö ihmisen tulisi toimia ja tehdä oma osuutensa pelastavan armon eteen. Käsitys ihmisen omasta tekemisestä yhdessä Jumalan kanssa oman pelastuksensa aikaansaamiseksi ja yleensäkin tilanteensa parantamiseksi iankaikkisuusmielessä ei ole kuitenkaan täysin poistunut protestanttisestakaan kristillisestä liikkeestä.

Kirjeessään galatalaisille 2:21, Paavali todistaa: ”En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.” Voimme myös lukea ”tekojen kautta...”, sillä Raamatussa laki tarkoittaa tekoja, joiden kautta Jumala hyväksyy minut. Ongelma on vain siinä, että Jumala on täydellinen ja niin myös Hänen lakinsa vaatii minulta täydellistä onnistumista, jos aion sen pitää. Jos Kristuksen teko oli vain jokin alkupiste kristilliselle vaellukselle eikä sen lopullinen täyttymys, täyteen armoon pääseminen edellyttää ihmisen omaa toimintaa, eli lain täyttämistä. Jos Jeesuksen kuolema oli vain esimerkillisen ihmisen, juutalaisen vapaustaistelijan ja hyvien tekojen tekijän traaginen teloitus, josta voimme syyttää silloisia roomalaisia vallanpitäjiä ja juutalaisten johtomiehiä, ei myöskään ole Jumalan armoa eikä armollista Jumalaa. Jos armollisesta Jumalasta puhutaan ilman ristillä syntiemme tähden kuollutta Kristusta, niin sellaiset sanat ja puheet tulevat ja menevät kuten tuhka häviää tuuleen. Jäljelle jää vain omien tekojen kautta saatava Jumalan hyväksyntä. Laki tulee armon korvaajaksi, Gal.5:4: ”Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.”

Aina välillä todellinen Jumalan armo unohdetaan oman itsen tai jonkun toisen kohdalla ja aletaan korostaa ihmisen osuutta, tekemistä. Pelkäänpä, että monin paikoin omankin maamme kristillisessä kentässä ja sen seurakunnissa kristityn arvoa punnitaan tekemisen kautta – ei aina Jumalan armon kautta. Toiminnallasi ja teoillasi todistat olevasi hyvä ihminen ja hyvä uskova, joka ansaitsee Jumalan armon. Karismaattisessa liikkeessä Jumalan armon vääristely on viety pisimmälle siinä opetuksessa, jossa tosi kristitty ei voi olla sairas, köyhä, epäonnistunut, heikko ja lankeava. Jos poistamme Raamatustamme kaiken sen, missä käsitellään viimeksi mainittuja asioita, kirja kevenee hyvin paljon, hyvin monta sivua. Protestanttinen teologi James A Fowler kirjoittaa: ”On mitä tärkeintä, että ymmärrämme ”armo” -käsitteen juuri sillä tavoin, kuin se esiintyy Uudessa testamentissa... suhteessa Jeesukseen Kristukseen. Nykyisen evankelisen liikkeen teologiassa puutteelliset kuvaukset armosta johtavat teologisiin vääristymiin kuten lakihenkiseen, tekoja painottavaan esiintymiskristillisyyteen, jota silti nimitetään armoksi.”

Armo ja Kristus

Jumalan pelastusteon yksi lyhyt mutta keskeinen määritelmä voisi olla: olla osallinen Jumalan armosta tai osallisuus Jumalan armoon, jotakin tällaista. Tätä armoa ei ole ilman Kristusta eikä erossa Kristuksesta. Kun Tiit.2:11 sanoo: ”Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille”, se puhuu Kristuksen lihaan ilmestymisestä ja Hänen ristinkuolemansa kautta saatavasta Jumalan armosta. Siellä missä vain yleensä viitataan Jumalan armoon tai armolliseen Jumalaan, liittämättä armoa Kristuksen tekoon, vahvistetaan ihmisen omaa minää, joka on ainaisessa kapinassa Jumalaa vastaan. Sana liittää armon Kristukseen mm. seuraavasti: Joh.1:14. ”Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. Jae 16 jatkaa: ”Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle.” Sanonta viittaa loppumattomaan, rajattomaan armoon, se on aina ja kaikkialla eikä se lopu milloinkaan. Tällainen on Kristuksen kautta meille tuleva armo.

Armon käsittämiseksi on siis tärkeää tietää, että UT kytkee sen varmasti ja lujasti Kristukseen ja Hänen tekoonsa. Joh.1:17 vertaa Moosesta ja Kristusta: ”Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.” Paavali selittää uskoaan Jerusalemin seurakunnan johtajille Apt.15:11: ”Mutta me uskomme Herran Jeesuksen armon kautta pelastuvamme...” Hän tähdentää myös Timoteukselle 2Tim.1:9 pelastuksen olevan Jumalan oman aivoituksen ja Hänen ”armonsansa mukaan, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja.” Ja 2Tim.2:1 hän kehottaa: ”Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.”

Jumalan armo on Raamatussa mitä Kristus -keskeisin käsite. Ei armoa ilman Jeesusta. Monelle aikamme ihmiselle Kristus ja Hänen merkityksensä on vieras, vaikka jumala -nimi olisi hyvinkin tuttu. Raamatun Jumalan armollisuuden keskipisteessä on synnin tuomiopaikka: risti, häpeän ja kuoleman paikka, joka kuitenkin kristitylle edustaa sovitusta ja ikuista elämää. Ihmisluonto vastustaa Jumalan armoa siten kuin se Raamatussa on ilmoitettu. Omalla tekemisellä ja sen korostamisella pyritään eri tavoin osoittamaan, että ihminen ei pohjimmiltaan ole vain kelvoton ja paha, kuten Raamattu asian esittää, vaan hänessä on hyvääkin. Totta kai oikeudenmukainen Jumala palkitsee ihmisen hänen hyvyystään – siis hyvistä teoista, näin ajatellaan. Tietenkin hyvät teot kuuluvat ihmisen tekemiseen ja erityisesti kristityn pitäisi niitä harjoittaa, mutta niitä ei tule nähdä ihmisen työnä pelastuksensa hyväksi. Ihmisen lihallinen mieli, kristityn uskovankin oma minä, pyrkii väheksymään ja tekemään tyhjäksi Jumalan täydellistä tekoa Kristuksessa. Oman minän korostaminen

ei aina edes ole tietoista toimintaa – niin tiukassa on meissä oleva lihallisuus - ja aina välillä se pukeutuu kristilliseen sävyisyyteen ja nöyryyteen esittäen sellaista tiettyyn rajaan saakka. Jumalan pelastava armo ei siis ole, eikä voi olla, riippuvainen teosta, mistään teosta. Room.11:6 mainitsee: ”Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teosta, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.” Ja vielä Ef.2:8: ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja.”

Armo ja ihmisen heikkous

Tämän suhteen voimme päätellä kaksi asiaa: Toisaalta en voi tehdä mitään armon saamiseksi, minussa ei ole mitään ansaitakseni armon. Ja toisaalta: ei ole tekoa, jota armo ei peittäisi, eikä minussa ole mitään, joka estäisi armon saamisen. Monella voi olla - ja ainakin useimmilla meistä ajoittain on - vaikeuksia uskoa tällaiseen täyteen armoon. Koemme itsemme niin ala-arvoisina ja huonoina ajatellen, että Jumalan armo ei voi minulle kuuluakaan. Joskus se on inhimillistä väsymistä, joskus kyseessä saattaa olla langenneen luontomme ja sielunvihollisen synnyttämä itsepetos. Kaikki synti, kaikki pahuus, joka on minussakin, on ollut jo Aadamissa, ensimmäisessä luodussa. Tämä on hyvä muistaa: kaikki Aadamin perilliset ovat saman syntiinlankeemukseen uhreja – koko maailma, en yksin minä. Paavali koki sen syvästi omassa itsessään, kun hän syyttää itseään 1.Tim.1:13 Jumalan pilkkaajaksi, uskovien vainoajaksi ja väkivallantekijäksi (”minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain laupeuden (siis armon), koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa”). Kun koemme itsemme täysin arvottomiksi jopa armoon, on hyvä tietää, että myös Herran apostoli koki samoja tuntemuksia, vastaten siihen itse Room.5:20: ”mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.” Tällä apostoli haluaa sanoa, että armo on aina suurempi kuin synti, mikään synti tai syntisyyden kokeminen.

Mar.3:28 mainitsee: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki synnit annetaan ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon pilkannevatkin.” Tässä yhteydessä käytetty kreikkalainen sana viittaa nimenomaan jumalanpilkkaan. Seuraavassa jakeessa mainitaan, että pilkkaa Pyhää Henkeä vastaan ei anneta anteeksi – sillä tarkoitetaan Kristuksen lopullista hylkäämistä, sillä Pyhä Henki nimenomaan todistaa Kristuksesta ja Hänen kauttaan pelastumisesta. Tämän vahvistaa Hepr.10:29 ”kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä!” Armon henki on todistus Kristuksesta. Pyhän Hengen pilkkaa ei siis ole joku teko, sana, tai vainoava ajatus eikä etenkään, jos kyseenalaistamme esimerkiksi itsessään suuren julistajan vääriä opetuksia. Ihminen, joka pitää omia puheitaan ja persoonaansa Jumalan ja Pyhän Hengen veroisena, on pahasti sivussa raamatullisesta kristinuskosta. Jumalan armo ei riipu meidän tunteistamme eikä sitä pidätetä ja anneta sen mukaan, mitä tunnemme. Se on pysyvä tila, johon olemme saaneet vapaasti tulla. On suuri asia kokea synnintuntoa ja myöntää ihmisluontonsa parantumaton syntisyys, tuntea häpeää, heikkoutta ja huonoutta Jumalan edessä. Hänhän lupaa, Joh.6:7: ”sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.”

Armo ja ihmisen oma suuruus

Toisaalta monin paikoin tulee esiin nykykäsitys, jossa ihmisen ainutkertaisuutta ja suuria mahdollisuuksia Jumalan ihmeellisenä luomuksena korostetaan. Ihmistä ja hänen asemaansa korotetaan ja tämä esitetään Jumalan rakkauden nimessä. Kun väärässä teologiassa pidetään tärkeänä sitä, kuinka me voimme ja kuinka meidän tulee miellyttää Jumalaa, raamatullinen teologia keskittyy todistamaan siitä, että Jumalaa miellyttää yksin Kristuksen teko ristillä meidän edestämme – ei omat yrityksemme. Jos tunnemme Raamattumme, niin esiin nousee kuva siitä, että ihmistä ei luotu vain siksi, koska Jumala halusi tehdä jotakin ainutkertaista ja ihmeellistä, että ihminen itsessään olisi jotakin suurta, ylevää ja mahtavaa. Kuuluisa englantilainen saarnaaja, 1800 -luvulla vaikuttanut Charles Spurgeon sanoo: ”... voimmeko me, jotka olemme täynnä vikoja ja saastaisuutta, katsoa tähän rakkaaseen ristiin sanoen: Ansaitsen tämän, mestarini. Veljet, tämä olisi mitä pirullisinta röyhkeyttä, olkoon sellainen kaukana meistä. Pikemminkin tuntekaamme, ettemme lainkaan ansaitse sellaista rakkautta ja jos Jumala rakastaa meitä niin, että antoi ainokaisen Poikansa edestämme, siihen on syynä yksin Jumalan oma motiivi eikä mikään meissä oleva hyvä asia.”

Raamatun ensilehdiltä lähtien käy selväksi, että Jumala sitoi ihmisen kiinni itseensä, ihminen luotiin elämään Jumalan yhteyteen. Kaikessa suuruudenhulluudessaan ihminen kuvitteli asemansa toisenlaiseksi, hän ajatteli voivansa elää hyvää elämää erossa Jumalasta, kykenevänsä elämään hyvin ja oikein omin avuin. Synti on pohjimmiltaan tätä: erottautumista Jumalasta - ihmisen oma tie ei koskaan johda hyvyyteen ja oikeuteen vaan

aina eron niistä. Toki Jumala rakasti luomistyötään alusta asti, se käy meille Raamatusta selväksi. Se ei ole ihmisen tunnerakkautta, unelmiin, itsekkyyteen ja kuvitelmiin verrattavaa, vaan todellista pelastavaa rakkautta, joka antaa (oikeudenmukaisesti) kuolemaan tuomitulle uuden elämän. 1.Joh.4:16: ”...olemme oppineet tuntemaan ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Jumala on rakkaus...”

Raamatullinen käsitys Jumalan rakkaudesta ja armosta ei korosta ja korota ihmistä vaan yksin Jumalaa, kuten äsken luimme ”uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin”. Emme siihen, mikä rakkaus meillä mielestämme on Jumalaan. Charles Spurgeon kuvaa Jumalan mielentilaa: ”En hyväksy heidän tekojaan vaihtokauppana rakkaudelleni, en ota vastaan heidän rakkauttaan hyvityksenä omasta rakkaudestani, rakastan heitä vaikka he kaikki ovat arvottomia ja syntisiä...” Emme korosta sitä, kuinka me rakastamme Jumalaa ja toimimme Hänen hyväkseen. Raamatullisen armokäsityksen tarkoitus on opettaa meille, millainen Jumala on. Kun näin opimme tuntemaan Jumalaa, ymmärrämme oman tilamme ja tilanteemme Hänen näkökulmastaan. Voitaisiin ajatella, että ihminen luotiin todisteeksi Jumalan oikeudenmukaisuudesta ja armollisuudesta. Ihmisen luomisen kautta Jumala osoittaa maailmankaikkeudessa mitä todellinen rakkaus on – ja tällaiseen rakkauteen kykenee vain Jumala. Jumalan armo on osoitusta tästä täydellisestä rakkaudesta, Jumalan rakkauden auringon lämpöä, joka taivaasta säteilee kaikkien ihmisten ylle. Sen osoitukseksi, kuten Paavali toteaa 1.Tim.1:15, ”... Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan...”.

Armo ja synnin häpeä

Jumalan rakkaus synnytti täydellisen armon ja pelastuksen, Jumala itse sovitti ihmisen synnin. Ihminen saa vapaasti käydä Hänen eteensä, hänen ei tarvitse piiloutua kuten Aadam ja Eeva paratiisissa, 1.Moos.3:7-10: ”Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot. Ja he kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan. Mutta Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: 'Missä olet?' Hän vastasi: 'Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sentähden minä lymysin'.” Synnin vaikutusta kuvataan alastomuutena. Alastomuus luo turvattomuuden tunteen, se tekee ihmisestä haavoittuvan, se tuo muassaan epävarmuutta ja häpeääkin. Jumalan kysymykseen vastattiin arasti ja häpeillen. Kun alastomuus liittyy syntiinlankeemukseen, se kuvaa sitä henkistä ja fyysistä tilaa, johon ihminen tekonsa vuoksi joutui. Tätä kuvaa myös Ilm.3:17: ”Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”

Ihmisestä tuli pelokas, syntisyyttään häpeilevä ja peittelevä, arka, yksinäinen, heikko. Ihminen riisutaan kaikesta erinomaisuudestaan, kun Jumalan kaikinäkevä silmä paljastaa hänen lankeemuksensa. Tuon jälkeen koko ihmiskunnan historia on kuvausta siitä mitä Jumalaa pakeneva ihminen saa aikaan kaikessa alastomuudessaan, kun synnin olemus ja synnin todellisuus paljastuu kaikelle Jumalan luomakunnalle. Moni ihminen pakenee tätä todellisuutta eikä halua myöntää sitä itsessään eikä muissa. Lainaan vielä Spurgeon'ia: ”Olen tutkinut sydäntäni toivoakseni rehellisesti, enkä tähän saakka ole löytänyt syytä miksi Jumalan tulisi rakastaa minua. Sen sijaan löydän tuhansia syitä miksi Hänen tulisi tuhota minut ja karkottaa minut läheltään. Parhaimmatkin ajatuksemme ovat synnin saastuttamat, parhaaseenkin uskoomme sekoittuu epäuskoa, hartainkin omistautumisemme Jumalalle on ala-arvoista ja epätäydellistä... En ole koskaan tavannut enkä odota tapaavani yhtään pelastettua sielua, joka hetkenkään sietäisi ajatusta, että hänessä itsessään olisi jotakin ansiota, jolle Jumala antaisi arvoa. Ei niin. Olen viheliäinen ja kokonaan syntinen ja jos sinä Jumala armahdat minua, se tapahtuu yksin sinun tahdostasi, minulla ei ole siihen ansiota.” Spurgeon tuo esille kaikkien armosta pelastettujen yhteisen sisäisen kokemuksen, joka on aitoa Pyhän Hengen vaikutusta meissä. Pyhä Henki meissä tekee meidät täysin kelvottomiksi siksi, koska vain täten Jumalan täysi armo kirkastuu meille. Jumala ei kuitenkaan jätä meitä toivottomuuteen – me olemme toivottomat maallisen itsemme suhteen, mutta toivo syntyy uskosta Hänen pelastustekoonsa Kristuksessa, joka armahtaa meidät synnin tuomiosta Jumalan edessä. Se, että saamme ja voimme kokea näin on suurta armoa.

Armo ja pelastus synnistä

Vastapainoksi synnin paljastamalle alastomuudelle Raamattu kuvaa Jumalan armoa ”pukeutumiseksi”. Gal.3:27: ”Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.” Jo heti lankeemuksen tapahduttua Jumala vaatetti alastoman ihmisparin, 1.Moos.3:21. Se oli viittaus tulevaan sovituksiin ja siinä mainitaan nimenomaan, että Jumala itse puki nämä vaatteet ihmisparin ylle. 2.Kor.5:2:

”Sentähden me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaan” ja j.4: ”Sillä me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua, vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista.” Ilm.9:8: ”Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus.” Jumala itse, joka lunastuksessa ilmoitetaan meille Jumalan ainokaisena Poikana, astui alas taivaasta ja pelasti meidät. Sinun ja minun ei tarvitse pyrkiä piiloon Jumalalta, ei tarvitse yrittää paeta Häntä (Jumalaa ei toki kukaan pääse piiloon, ei sekään joka ei Häneen usko). Hepr.4:15-16: ”Meillä ei ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.”

Tämä pukeutuminen vastakohtana synnin alastomuudelle, on täysin ilmaista. Meille tarjotaan vanhurskauden vaatteet ilman hintaa ja vaatimuksia, se on täydellinen lahja ilman taka-ajatuksia. (Kun ihminen antaa lahjan hänellä saattaa olla taka-ajatuksia, kuten hyväksytyksi tuleminen lahjan saajan silmissä, jonkun edun saaminen, ym.). Jumalan lahja on täysin läpinäkyvä ja puhdas. Jumalan armo kaikessa täydellisyydessään ei kysy, ei vaadi, ei tarvitse, eikä edes halua vastaanottajaltaan mitään vastalahjaa. Se annetaan täysin vapaasti jokaiselle, joka kätensä sitä kohti ojentaa. Sinun ei tarvitse kysyä kuinka voisit parhaiten miellyttää Jumalaa – et voi etkä kykene, eikä sinun tarvitse, koska Kristus teki ja tekee kaiken sen sinun edestäsi.

Armo ja elämä

Armon saamiseen ei liity ennakkoehtoja siitä missä asemassa, tilanteessa tai millainen ihminen olet. Armo on saatavissa aina ja joka paikassa tänä armon aikana. Joka päivä ja hetki. Se ympäröi maailmaa ja ihmisiä. Se on tässä hetkessä, se oli ennen tätä hetkeä eikä katoa tämän hetken jälkeenkään. Armo on jokapäiväistä ja uskova kristitty, joka kerran on tullut siitä tietoiseksi, ei voi elää hetkeäkään ilman sitä. Armon kokeminen ei ole kristityn yksi kokemus vaan jatkuva tila, jossa hän elää. Hän elää armossa ja hän tarvitsee armoa kaiken aikaa. Uskova kokee olevansa ”armon kerjäläinen” luonnollisessa ihmisessään edelleen tunnistettavan synnin luonnon takia. Armo vaikuttaa koko ajan ja siksi Kristuksen veren sovitustyökin kuvataan kaiken aikaa jatkuvana tapahtumana. 1.Joh.1:7: ”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” Meille ei sanota, että ”puhdisti” kerran, vaan puhdistaa jatkuvasti, kaiken aikaa, ja tähän viittaa Paavalikin kuvatessaan syvimpiä tuntojaan Room. 7 luvussa kuvatun sitä, kuinka hänen luonnollisessa ihmisessään synti edelleen riippuu kiinni mutta uudestisyntyntynyt mieli yhtyy Jumalan lakiin ja armon kokemiseen. Syntisyyden kokeminen ja armon kokeminen: toista ei ole ilman toista.

1.Joh.1:9: ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” Meille ei tässäkään sanota, että jos kerran tunnustimme syntimme ja syntisyytemme, vaan kyse tässäkin on jatkuvasta prosessista. Kun Jumalan armon vaikutuksesta olemme tulleet tuntemaan itsemme syyllisiksi syntisinä, se ei ole kertakokemus vaan jatkuva tila. Ei kuitenkaan toivottomuuteen johtava vaan päinvastoin, se vie meidät näkemään Jumalan armollisuuden Jeesuksessa Kristuksessa. Hän ei vaadikaan meiltä synnittömyyttä vaan itse tekee meidät synnittömiksi Kristuksen sovitustyön kautta. Ei siis tarvitse paeta Jumalaa missään tilanteessa vaan käydä Hänen eteensä nöyrällä mielellä. Hän itse, Kristuksen kautta on valmistanut olosuhteet, jossa saamme mennä Hänen eteensä kaikissa tilanteissa ja tuntemuksissa. Jumalan armo ei ole alennusmyyntiä, alennusmyyntiä se on sellaiselle ihmiselle, joka kuvittelee voivansa tehdä jotakin, vaikka vähänkin, ansaitakseen armon. Jumalan armo on todella meistä riippumaton, oikeasti meille ilmainen teko Hänen kunniaakseen.